

BUTLLETÍ

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
(FEDERACIÓ DE BARCELONA-CIUTAT)

RAMBLA DE
CATALUNYA, 26

TELÈFONS
13112 - 13113 - 13114

Any 1

Barcelona 15 de maig del 1937

nº 106

EL MANIFEST DEL
PARTIT

Al poble.

Malgrat que en manifestos, declaracions i articles autoritzats s'han enjudiciat els recents fets luctuosos d'una manera capriciosa, lleugera i parcialíssima, la qual cosa ens podria rellevar de tota contenció i de tota discreció, el nostre Partit en adreçar-se al poble no vol emprar altre to que l'equànim i ponderat perquè per damunt de les que en podríem dir posicions del Partit hi ha els interessos de Catalunya i de l'antifeixisme que reclamen, ara més que mai, una prudència patriòtica en totes les declaracions i en totes les paraules. Bolcarem, doncs, en aquesta nota d'E.R.de C. tot el nostre cor de catalanitat i de republicans. Però, això, ben entès, no serà en detriment de la sinceritat i de la claredat necessàries. Ha sofert massa Catalunya, han sofert massa els ciutadans antifeixistes perquè no hàgim de declarar estroncada una època de silenci, perquè no hàgim de dir que si s'iniciava una altra tongada de mutisme seríem còmplices de qui sap quina altra tragèdia.

Són ben sobreres i inútils les tergiversacions sobre fets que tot Barcelona i que tot Catalunya han viscut amb el dolor més amarg. Què ha passat ací? Milers i milers de ciutadans gens dubtosos quant a la seva idealitat i a la seva conducta contestarien a la nostra pregunta d'una manera coincident: Ací ha passat que des del 19 de juliol s'ha suportat un angoixós monòleg a les cases, al carrer, i a la premsa. El resultat ha estat veritablement catastròfic, la indignació i el defalliment s'han estès per tot el país.

Es inútil dissimular-ho. Des del 19 de juliol no hi ha hagut ni una mica de cordialitat entre els grups antifeixistes. Cada dia ha tingut, per altra part, la seva mala notícia: un excés, una vexació, una imposició o una altra cosa pitjor. El poble, amb la seva magnanimitat, ho ha suportat tot per la unió antifeixista, condescendent a l'espera de la superació de les primeres passes de trasbals i de convulsió que comporten tots els moviments revolucionaris. Aquesta conducta, pastada amb el sofriment i amb el dolor, no fou ben estimada per qui devia i s'elevà a la categoria de definitiu i irrefutable aquell desfogament que per a totes les consciències havia de tenir una durada el més efímera i el més curta possible.